

SOKAĞA AÇILAN KAPI

*Hangi kapının ardında saklanır
yitirdiğin hülyaların baharları...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

Bölüm 1

*Yaşamak benim için kusur üstüne kusur
Hayat Çin s eddi gibi önüme gerilen sur*

Mevsim süratle şekil değiştirmekte idi... Evin, o bakımsız, küçük bahçesinde göstermelik gibi duran erik ağacının, önce yaprakları sararmaya yüz tuttu... Daha sonraları birer birer gazelleşip dökülmeye başladı.

Ankara'nın ortasında, kabarmış yürek gibi duran hâkim tepenin, doruk noktasındaki gecekondunun ahşap penceresinden, başkenti kuş bakışı seyretmeye alışkındı.

Hele güneş görülmez dağların arkasına çekilip gecenin el değmedik karanlıkları Ankara'nın üzerine çöreklenmeye başlayınca; renklerin her tonuyla tutuşan şehir, ruhunda derin ızdırap dehlizleri açarak dipsizlerdi...

Son günlerde manzara daha da çekilmez olmaya başlamıştı. Bir gayeye, bir ideale yönelemeyişi, henüz hayatının baharını yaşayan genç kızı karamsarlığa sürüklemişti.

Liseyi bitirdiği günlerde Ankara'ya sığmayan yüreği, şimdi derin bir hicran yarasından muzdaripti. Artık, düşüncesi bile ukde olan bir sızı vardı sinesinde...

Çocukluk yıllarından beri tahayyülünde beslediği mefkûreyi yitirişi, genç kızı dönüşü olmayan inkırazlara sürüklemekteydi.

Ailesinin topyekun karşı koyuşuna rağmen üniversite sınavlarına katılmış, Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni kazanmıştı.

Hayatta tek arzusu, doktor olabilmektir. Süt beyazı önlük giyecek, sol göğsünün üzerindeki cebe, kırmızı ibrişim ipliklerle adını işleyecekti: Dr. Sıla Şafak...

Buruk, acılı bir nefes çekti ciğerlerine... Artık sonbahar da bitmek üzereydi. Her vakit içli bakışlarını üzerinden çekmek istemediği ağaç soyunmuş, bahçede hazin bir manzara olmuştu.

Üniversiteler açıldı. Aradan hayli vakit geçmesine rağmen Sıla hâlâ hülyalarını kurarak yaşadığı fakültede talebe değildi.

* * *

Havalar birdenbire soğudu. Günlerdir Başkent'in semalarında, ortalığı kasıp kavuran amansız bir kış hüküm sürmekteydi. Evlerde sobalar, kaloriferler sürekli yandı. Ovanın ortasında toprak bir çanak gibi çukurlaşan Başkent, kurumlu bacalardan, araba eksozlarından çıkan dumanları ufuklardan silip uzaklaştıramadı...

Kirli hava, Ankara'nın üzerine bu kış da kâbus gibi çöktü. Bu hal sinesinde barındırdığı insanların kulağına kara haberler fısıldıyordu...

Mevsim kışın çoğunu gerilerde bırakarak geçti... Sıla, gecekondunun buz tutmuş camından, gamlı bir yürekle dışarıları seyretmekteydi. Dışkapı'dan, Bentderesi istikametine uzanan caddeden yolcu taşıyan minibüsler, yük kamyonları, taksiler, huzur bozucu kargaşa manzarası halinde gelip geçmekteydiler. İnce, kum gibi yağın kar, yerleri ağartmıştı, çatıların üstü, ağaçların dalları apaktı.

Karşısında gecekondularıyla bedbin bir manzara oluşturan Kocatepe, Başkent'in göbeğinde sivriyen, olgunlaşmış bir çiban görünümündeydi.

Şehirde hayatı felce uğratan karakışa, elem dolu pırıltılar serpiştiren gözleriyle nazar etmekteydi... Bakışlarını Kocatepe'nin üzerinden biraz sol kesime doğru kaydırdı... Buğulu bakışları şehrin üzerine sitem pırıltıları yansıtırken, aradığı noktayı bulmuş gibi, gözlerini dikkatini çeken merkezde ısrarla bekletti.

Hacıbayram Camii'nin minaresinden yükselen ezan sesi, kışın nefes kesen soğuğuna rağmen Ankara'nın ufuklarını sıcak bir şefkatle kuşatmaktaydı...

Sıla ısrarlı bakışlarını bön bir seyirle minarenin burcunda bekletti. Bu yanık ses, bu ana şefkati gibi insanı kucaklayan seda, onu ezanın anlamındaki derinliklere çekemiyordu...

Hisar Kal'asının tepesinde savrulan kasırgayı gözetledi... Hıdırlık tepesinin üzerine vicdan ezici yük gibi binen, derme çatma evlerin üzerinde eğlendi bakışları. Bu koskoca şehrin içinde tek yoksul ailenin kendileri olmadığını düşünmesi geçici bir rahatlık veriyordu duygularına. Gamlı yüreğine teselli kırıntıları sunan tefekkürü, yine koyu bir yeisle noktalandı.

Altındağ'ın jilet sırtı gibi keskinleşen tepesinden etrafı incelerken üşümüşlüğünü hatırladı. Duvarın dibindeki divanda, yorgana sımsıkı sarınmış yatan, muzdarip çehreli babasına me'yus bir çehreyle baktı.

İki aydır düştüğü yataktan çıkamayan adam, şiddetli kışın etkisiyle, ayağa doğrulabilme şansını bir müddet daha yitirmiş gibi görünmekteydi.

Sakalları intizamsız bir şekilde uzamış, alnında boğum boğum kabaran damarlar, içindeki sıkıntının dış dünyaya yansıması biçiminde tezahür ediyor, gittikçe gerginleşiyor, kabarıyordu...

Bütün imkânlarını beklenmedik bir anda yitirmiş, madden ve manen iflas etmişti. Şu anda içinde bulunduğu gecekondunun elverişsiz duldasında dipsiz bir yeis içinde çalkalanmaktaydı.

Ailece, normal hayat şartlarından ayrılıp yoksul günlere dönüşün acılarını yaşıyorlardı.

Esef dolu bakışları, battaniyenin arasında büzüşmüş, ders çalışmaya gayret eden kardeşi Bedir'in üzerinde gezindi...

Evin ortasında fazlalık gibi duran soba, görevini yapamadığı için soğuk, sevimsiz bir yüzle beklemekteydi.

Evin bütün meşakkatini zayıf omuzlarına yüklenen ana, çaresizce çırpınıyordu... Odanın içinde kısa voltalar atarak dolaşıyordu. Kaşları çatık, yüzünün derileri koyu bir matem stresinde gergindi. Sıla oturduğu köşeden, sıkıntıların infilak durumuna getirdiği kadını kaçamak bakışlarla üzüntülü seyretti. Ondandır intikam alırcasına inceledi. Bir fırsat yakalamış gibi sabırsızlandı... Sert, kavgacı bir dille seslendi. Maksudı hır çıkarmak, deşilmektir.

“Başı kesik tavuk gibi evin ortasında dönelemeyi bırak. Otur bir kıyıya!”

Niyeti bir damla suda fırtınalar koparmaktı. Ana, Sıla'nın gözlerini arayıp o alev alev yanan bebeklerin derinliklerine inerek anlamlı baktı.

Sıla'nın içi doluydu, bunu biliyordu. Sabretmeyi denedi. Muhatap olmamak için direndi. Sinirleri kopacakmış gibi gergin, asabı o denli bozuktur. Sıla da öyleydi... Kahır dolu çehrenin öfkesi günlerdir şekillenmek bilmiyordu. Şişmiş bir balon kadar tehlikeli. Onu deşilemeyi, birazcık olsun havasını indirmeyi düşündü. Fakat zamanlama o kadar yersiz ve vakitsizdi ki. Beceremeyeceğinden, korkunç huzursuzluklar olabileceğinden çekindi. Sıla'nın, bir nefes kadar yakınına sokulmuştu. Gözleri alev alev yanmaktaydı. O alevden bakışları kızının üzerinden bir an çekip pencerenin buz tutmuş camından dışarıya çevirdi. Beyin, hep bir çare arayışı içinde ve akılla uzlaşmaz mücadeleler vermektedir...

“Çare, çare, çare!”

İç âleminde derinleşen, dipsiz mesafelere çekilen bir çığlıktı bu ses... Dış âleme yansımayan, iç dünyasında kopan, gürültülü, tüyleri ürperten güçlü bir çığlık...

Bu kelime, zaman zaman yorgun dimağına kanlı bıçaklar gibi çakılıyor, amansız acılar vererek yerinden çıkıp, yeniden açtığı yaranın üzerine inebilmek için şahlanıyor, görülmez bir el, onu tekrar tekrar vuruşlara hazırlıyordu.

Gözlerini kırpıstırıp dışarıda seçtiği hedefe, keskin ve ısrarlı baktı. Uzun müddet aynı noktada seyrini sürdürdü. İçerinin nefes kesen soğuşuna rağmen, alnında karmaşık çizgiler kıyasıya keşişti, yüzünün derisi buhar buhar terlemişti.

Beyin, aldığı bir karar için kendisini zorluyor, kıyışık bakan gözleri, çok geçmeden yuvalarından çıkacakmış gibi büyüyor, korkunç bir hal alıyordu...

Heykelleşmiş gibi durduğu pencerenin önünde, dışarıyı bunalmımlı bakışlarla seyredirken acı acı yutkundtu. Zayıf, fersiz bir kıpırdanışın peşinden arkasını pencereye döndü. İsteksiz, belki de irade dışı atılan kısa adımlarla evin ortasına kadar gelip durdu. Yorganın altında büzüşmüş yatan erkeğinin ezik hissiyatını yansıtan yeis dolu pırıltılarıyla karşılaştı. Gözleri dudakları kırışmış, çenesi hafifçe titremekte, gözlerinde buğulu nemler vardı.

Çaresizliğin soğuk yatağında hançerlediği adam, ezik bir hissiyatla, sessiz sessiz ağlamaktaydı...

Her şeyi biliyor, çocuklarının hissiyatını anlıyordu... Kadını onu, o kadını iyi tanırdı. Fahriye Hanım, zor durumdaydı... Titrek elini kaşlarının üzerine götürüp başının ağrısını dindirebilmek için övşeledi... Ciğerlerini çürüten, sitem dolu bir nefes tazeledi... Kafasını yorganın altına gömüp kısık kısık hıçkırmaya başladı...

Kadını onun bu halini görmemişti... Kapı açıldı ve kapandı.
Bir ayak sesinin iniltisi çekildi antreden uzaklara doğru...

* * *

Evleri tepenin dibinden, doruğuna doğru kıvrılarak uzayan
yılankavi yolun hemen bitiminde, sırtını heybetli bir kayaya
yaslamıştı.

İnce ince yağın kar, keskin bir rüzgârın dudağında azametli
bir öfkeyle savruldukça, pencere camlarının aralıklarında kalan
boşluklardan yol bulup içeriye dolarken ısıklaşıyor, iç ürpertisi
veren uğultular halinde beynine ulaşıp şiddetli patlamalar halinde
tezahür ediyordu.

Erik ağacının dallarını eğen kar, biraz önce kopan fırtınanın
şiddetine dayanamayıp patır patır ağacın dibine düştü. Dallar
kendisini eğen usanç verici yükünden kurtulmuş, şimdi şiddetli
esen kasırganın önünde, delice savruluşlarla hayat mücadelesi
vermeye çabalıyordu...

Dışarıda dinmek bilmeyen fırtına, zaman geçtikçe şiddetini
bir kat daha artırarak sürmekteydi.

Ortalık alaca karanlıktı. Başkent'in ufukları henüz olmamış
bir akşamın alaca tüllerini üzerine çekerek, esmerleşmekteydi.
Ortalıktan el ayak çekilmiş, sokaklar hissedilir bir yalnızlığın
yaşıyla inlemekteydi. Havası is, kurum kokan bu dev şehrin
çehresi birdenbire değişmiş, korkunç bir manzara misali ürpertici
bir hale bürünmüştü.

Alsancak caddesinden güçlkle seyrini sürdürmekte olan
vasıtaların gürültüleri de kesilse, Ankara boşaltılmış, ıssız bir
harabe şehir görüntüsüne bürünecekti...

Sıla hâlâ, derin bir seyirden kendisini alamamıştı... Bakıyordu;
sadece bir bakmaktı bu, çünkü baktığı yerleri görmüyordu...
Beyni karmaşık düşüncelerin pazar yerinden farksızdı... Otur-

duğu pencerenin önünde, üşümüşlüğünü giderebilmek için kıvılcıktı. Kollarını birbirine dolayıp omuzlarını kastı.

Henüz gidişatına kendisini alıştıramadığı bu gecekondu semtinde, gençliğinin en azaplı günlerini yaşadığına inanıyordu.

Toprağından hoyratça koparılan bir çiçek kadar solgun ve hayata bir o kadar küskündü. Onun da havası, suyu, toprağı değişmişti. Aşınası olduğu simalar, tebessüm ettiği arkadaşları, dertleştiği, neşesini, acısını paylaştığı insanlar yoktu bu semtte. Günün her saatinde gezip yürüdüğü, çocukluk hatıralarının sindiği semt değildi burası. Keçiören? Engin ufuklarının ruhunu sıcak havasıyla kucaklayan, duygularını okşayan o semte hasretti şimdi...

Evleri, Gazino durağından şose istikametine uzanan asfaltın yüz iki yüz metre sonra, sola kıvrılan dar bir sokağı üzerindeydi.

Dedesinden kalma bu evin, hayatta kalan tek varisi babasıydı. Her mevsimin değişik bir hazzı vardı damağında. En şiddetli kış günlerinde bile ruhunu ılık bir şefkatle sarar, her mevsimin özelliğindeki güzelliğe, manaya götürürdü onu...

Hele bahar... Bahar, bu evde apayrı bir özellik taşırdı...

Tek katlı evin, giriş kapısı istikametine doğru dikdörtgen gibi uzanan toprağın üzerinde renklerin cümbüşü vardı.

Giriş kapısından, çıkış kapısına kadar bahçenin ortasından uzanan patika yolu duldalayan zümrüt yeşili sarmaşıkların arasından, erguvani bir renkle tutuşan grubu seyretmek...

Gün batı yakasından küçülüp dağların arkasına çekilirken, kısılan gözlerini mahmur, baygınlık veren seyirle üzerinde bekletirken... Bir başkadır orada akşam, bir başkadır o evde Keçiören akşamları...

Meftun bir gönülle, meçhul ufuklardan sihirli kokular getiren havayı teneffüs etmek... Gazino'dan çift asfalta uzanan geniş yol-

larda, çılgınca bisikletin pedallarına basan arkadaşlarıyla birlikte yarışa katılmak... Bütün bunlar, geriye dönmek bilmeyen bir mazi artığından ibaretti şimdi.

Yitirdiği hayat şartlarını düşündükçe, babasına karşı büyü-mekte olan kini biraz daha katmerlendi. O hasta yatağından bile, kendisine şefkat ve merhametle bakan gözlerin sahibine, bitip tükenmek bilmeyen bir kinle karşılık vermekteydi.

Hayata dönebilme umudunu yitirmişçesine kahırlı, işe yaramadığı için ezilen adama, Sıla bunları bilinç ötesi değil, bilerek ve intikam alırcasına kasıtlı yapmaktaydı.

* * *

Önce çalıştığı devlet dairesinden, suüstimal iddiasıyla açığa alınmıştı. İçinde bulunduğu şartların güç yetmezliği, evin erkeğini adeta bir meczup hüviyetine sokmuştu...

Hayatta dalgın, dumandan heykeller gibi dolaşan adam, perişan halinin faturasını bir taksinin tekerlekleri altında ezilen bacağı ile ödedi.

Dürüst ve istikrarlı hayat sürüşü, aile içinde, kendisinin iftiraya uğradığına efradı inandırmış, ancak üzerlerine gelen sefaleti önleyemediği için Sıla'nın nefretine maruz bırakmıştı.

“Alnım apak benim! Haksızlık yaptılar bana... İftiralarını destekleyecek hiçbir belge yok ellerinde...”

Evlerinde ne var ne yoksa hayatlarının devam edebilmesi için satıldı... Hayatlarını sürdürebilmeleri için tek kurtuluş yolları vardı. Evin kadını düşündü ve uyguladı. Keçiören'deki ev boşaltılıp kiraya verilecekti... İşte bu icraatın peşinden Altındağ'ın amansız yamaçlarına doğru tırmanmıştı göç...

Sıla'nın ilk garazı böyle başlamıştı ailesine. Ana, kendisi dünyaya geldiği günden beri çalışma hayatına son vermiş, evinin kadını olmayı seçmişti... Bu tercih, Sıla'nın iç dünyasında kor-

kunç fırtınalar gibi büyüyor, kinden, garazdan örülü kâbuslar halinde varlığını sürdürüyordu. Ana bu tercihten dolayı güçsüz ve evin erkeğine köle olmuştu... Kadın çalışmalı, esareti dört duvar arasındaki müebbet hapsi kabullenmemeliydi.

Yaşama şartlarının değişmesi, ailenin muhtaç duruma düşmesi, evlerini terk edip Altındağ'ın tepesine göçlerinin tırmanması, her şey, ama her şey ananın yüzünden başlarına gelmişti. O işten çıkmamış olsa, ailede ufak tefek sarsıntılar olabilirdi, ancak muhtaç duruma gelmeleri hiçbir zaman söz konusu olmazdı. Sıla böyle düşünüp annesini ağır suçlarla yargılıyordu... Korkak, mücadeleden kaçan, kadınlık şerefini, onun bütün gurur ve sıfatlarını unutup erkeğine müebbet bir esir olmayı kabul etmişti... Çalışsaydı, mücadeleden dönmeseydi, hiçbiri bu güçlüklerle tanışmayacaktı. Şu anda beyaz önlüklü bir tıp talebesi olarak kendisini hayata hazırlayacaktı. Bunların hiçbiri de gerçekleşmemişse, hepsinin müsebbibi de annesiydi...

Sıkıntılar çoğaldıkça, çile çekilmez oldukça, vicdanında mahkeme kurup annesini adi bir suçlu gibi dilediğince yargılıyordu.

Puslu bir görüntü halinde çocukluk yılları geliyor gözlerinin önüne... Şefkat, meşakkat ve sevginin en yücesini şahsında tattığı kadına haksızlık ettiğini hatırlıyor birden... En ılık buseler konuyor yanaklarına, en sıcak kollar dolanıyor boynuna; bağrına basıyor, sıkıntılarını dağıtıyor, engin bir hoşgörünün kucağında ruhunu en ılık duygularla sarıyor, unutturuyor acılarını... Başını en sadık bağır olarak bulup yaşıyor, en işveli çiçeğin kokusu düşüyor nefesine ananın tülbendinden... Kırarcasına kenetliyor dişlerini mahkeme, bir başka güne, bir başka tarihe, belki bir nefes sonrasına erteleniyor, geriye bırakılıyor... Belki de ömür boyu sürecek, fakat yarım kalacak bir mahkemedir bu...

Yüzünün derisi aniden gerildi. Buz tutan camdan sokağa puslu bir görüntüyle uzanan gözleri, hayrete düştü birden. Önce

burnunun kenarları, sonra dudakları ince ince seğirdi. Dayanamadığı acıya mukavemet gösterebilmek için dişlerinin arasına sıkıştırdığı alt dudağına acımasız bir öfkeyle çöktü... Titrek, içli, kısık bir hıçkırık dirildi, boğazının dar yerinde. Hissiyatını açığa vurmak istemedi, acı yutkunuşlarla geçiştirebilmek için çabaladı, nefes tazeledi ciğerine... Fakat gözleri ıslaktı.

Dışarıda şiddetini sürdürmekte olan kışa rağmen, tüyler ürpertici bir sahne vardı şimdi gözlerinin önünde, iç dünyasında kopan fırtına, dışarıda kudurmuşçasına azgınlaşan, sorumsuzlaşan, akıl almaz delilikler yapan kıştan çok daha korkunçtu.

Bir an hiçbir şeyi düşünmemek, gözlerinin önünde kurulan dehşet sahnesini görmezden gelmek istedi. Ağrıyan başını bir an avuçlarının arasına bıraktı. Çıldırılmamak, aklını muhafaza etmek için bir şeyler yapması gerektiğine inanıyordu. Avuçlarının içine sıcak gözyaşları düştü donduran soğuğa rağmen... Uğultuların kudurduğu beynine korkunç darbeler indiren hadise, vicdanını kanatmıştı.

Yanılmış olmayı çok istedi...

Başını avuçlarının arasından çekip bakmak, cesaretini bulamadığı gözlerini kıyıştırdı. Vehim dolu pırıltılarla aralanan kirpiklerin kıyışığından, ilikleri donduran soğuğu delip görüntüye perdeler çeken tufanı aşmayı başardı.

Evlerinin hemen önünden uzanıp on beş yirmi metrelik bir mesafeden tatlı bir kavis çizerek kıvrılan yolun etrafını keskin bakışlarıyla ablukaya aldı... Bahçe içinde villa gibi duran evin avlusuna vicdan ezici duygularla bakmaktaydı.

Bahçe duvarına sırtını yaslayan kömürlüğün hemen önünde kopan kasırğa dairesini genişletti.

Kömürlüğün uzantısı olan, üstü kiremitli çatının duldaladığı zeminde savrulan karlar, hırçın bir rüzgârın etkisiyle uğultusunu artırarak savruldu...

Rüzgârın şiddetine dayanamayan kadın, daha kuytu bir yer seçmek zorunda kalıyordu... Kendisini çatının kömürlük duvarıyla birleştiği boşluğa doğru çekti.

Çatının duldaladığı yerde duran, içeriye atılmamış odunlara ezik bir hissiyatla baktı. Derin bir soluk tazeledi, etrafına vehimle baktı...

Sıla'nın dudakları kışı kavuran bir ah'la açıldı...

Orada ne yapıyordu bu kadın? Önce, küçük dairelerle başlayan kasırga, çapını baş döndürücü hızla genişletiyor, odunların üzerinden kaldırdığı karları, fırtınanın ortasında heykelleşen kadının suratına şamar şamar vuruyordu...

Genç kızın hayatında seyrettiği en korkunç hadiseydi bu. Acılarını sinesine göme göme, irilen, yuvalarını zorlarcasına büyüyen gözbebeklerinin üzerine kirpiklerini indirmeden seyretti.

Aile bir suiistimal iddiasının mağduru olmuştu... Kızdığı kadar dürüstlüğüne inandığı babası bu adi iftiranın muhatabı olamazdı. Yoksa Sıla acılarını hafifletmek için mi kendisini babasının suçsuzluğuna inandırmaya çalışıyordu?

Şu an, gözlerinin önündeki hadise bunun en kuvvetli belgesi gibi tezahür etmekte değil miydi... En dürüst insanın, zayıf bir noktası olmalı. Dürüstlüğü yıkan, onu yaralayan küçülten, boynuna ölümsüz bir lekenin yaftasını asan bir zayıflık... İşte aynı zayıflık anayı da en hassas yerinden yakalamış, neler yaptırabilmek için uğraştırıyordu... Gözlerinde zaman zaman mekleşen, vicdanında kurduğu uzatmalı mahkemeydi sürekli yarım bıraktıran, toz konduramadığı kadın, şu an en çirkin, en

basit, en adi bir hadiseye bulaşıyor ve Sıla bu sevimsiz, çıldırtan hadiseyi gözleriyle seyredebiliyordu...

O, hayatı boyunca çocuklarına fazilet ve kanaat dersleri veren, dürüstlük kitabı okutan kadın, şimdi cinnet mi getirmişti?

Bütün duyguları felce uğramış, şu an insanlara karşı itimadı onarılmaz derecede yara almaktaydı... Haset ve ihtirasların, fersah fersah uzaklarında yaşayan kadının serüveniydi, gözlerinin önündeki sahne...

Ana adeta görülmez bir elin etkisiyle hareket etmekteydi. O hayatı boyunca doğruluğu kendisine şiar edinen kadın, mutlaka iradesi dışında bir şeyler yapmaya çalışıyordu... Doğruluk onda ne çabuk eğrilmişti?

Üşümüştü. Etrafı ürkek bakışlarıyla kolaçan etti. Yüreği sert vuruşlarla atmaktaydı. Kasırganın tüyler ürpertici uğultusu, yapmak istediği işin sevimsizliği karşısında tedirgin ve ürkekti. Buraya kendisini hangi düşünce getirmişti? Hayatta eşi ve çocukları için en çekilmez çilelere katlanabilirdi. Ya buna? Basit, adi, kirli bir işti bu... Bulaşmasa! Yolunu kasırgadan şaşırıp buralara kadar sürüklenmiş kabul ederek geldiği yolları yeniden adımlasa! Bu korkunç kasırganın uğultulu dairelerinin arasına karışıp kaybolsa ortaldan... Sınırları boşalmıştı. Çenesi dişlerine vura vura titremeye başladı. Sıhhatli bir karar verebilecek durumda değildi. Dar, hatta kısır bir düşüncenin girdabında sıkıştıkça, hissiyatını kamçılayan içgüdü'nün hesaplaşmasını yapabilme fırsatını bulamadan kararsızlığını yenmeye çalıştı... Koltuğunun altında sıkıştırılmış olarak duran çuvalı sağ eliyle ibiğinden yakalayıp katlarının açılması için salladı...

Evde yatan eşi, üşüyen çocukları, gecekondu'nun soğuk duvarları gözlerinin önüne gelince, yapmak istediği işe doğruluk payı vermek istercesine cesaretlendi...

Tedirgin bakışlarıyla etrafı kolaçan etti. Ortalarda kimseler görünmemekteydi. Titrek parmakları ile çuvalın katını aralamak için uğraştı. Korkudan şuursuzlaşan gözleriyle, yeniden etrafı aradı. İçinde nihaysiz dehlizler açan acılar kımıldadı. Donduran, nefes kesen soğuğa rağmen, gözlerinde buharlaşan alt kirpiğinin hemen ilk boğumunda donan yaşlar vardı... Cehennemî bir azapla, önce buhar buhar kaynayan, sonra katılaştıran, donan yaşlar...

Eğilmekten beli hafif kamburlaşmış, titrek parmaklarının arasına odunları sıkıştırıp güçlkle katını aralayabildiği çuvalın içine atmaya çalışıyordu. Bu hareketi birkaç defa tekrarlayabilmişti. Tedirgindi. Korku artık son haddinde, kendisini baygınlık derecesine getirmişti. Etrafına yeniden bakma ihtiyacı duydu.

Bir ses körükledi korkusunu. Kendisine bir nefes kadar yakın, en tesirli ateşten yakıcı, en acımasız silahtan daha vurucu bir ses.

Yüreği ikiye bölündü... Damarlarındaki kan birden hücumla geçti. Tansiyonu bilmem hangi öldürücü rakamın üzerinde ibreyi oynatmaktaydı.

Kızgın, kışın dondurucu sucuğunu eriten, ortalığı Cehennem'e çeviren bir ses...

Gözleri irildi, irildikçe perdelendi körleşti. Sadece bir ses yankılandı kulaklarında. Kısık, fakat otoriter ve ezici... Karşısındakini küçük düşürücü, öldürücü bir ses ulaştı kulaklarına:

“Fahriye Hanım!”

Eğilen, soğuğun katılaştırdığı beline bütün dünya yüklen-di. Uğultuların oynaştığı beyninde değirmen taşları dönmeye başladı. Baş döndü... İrileşen gözleri karardı, bulutlandı, sesin sahibine bakamadı. Sadece bu ses, kulaklarına yabancı değildi. Sahibini tanımakta güçlük çekmedi.

Eli odunun üzerindeydi. Donmuş, demirleşmiş gibi oraya yapışıp kaldı. Granitten yontulmuş sert heykel gibi garip bir poz vererek içler acısı bir manzara gibi durdu.

Cılız, iç parçalayan bir hareketle, sağ omzunun üzerine büktü boynunu. Düşmemek, modeli bozmamak için direndi. Kahır dolu bir eda ile soğuktan büzülen, buzlaşmış ayaklarının dibine indirdi bakışlarını...

Avcının namlusu ucuna sıkışan çaresiz ceylan gibi boğuk boğuk hıçkırdı.

Onurlu, ama kısık bir ses yeniden hançerini batırdı bağrına:
“Ne yapıyorsun burada?”

Sıkışan genzini aşmayan bir nefes tıkanıp gırtlığına, belini güçlkle doğrultmaya çalıştı. Yüzündeki kan çekilip gitmişti, benzi uçtu. İncelen dudakları soğuktan birbirine yapışmıştı. Çözebilse bir şeyler söyleyebilmek için çabalayacaktı. Çözemeyince, gözlerini konuşturmayı denedi.

Dayanılmaz acılarla baktı karşısındakine. Orta yaşlı, kıyafeti inancıyla bütünleşmiş bir kadındı...

Gözlerinin içine dikilen iç dünyasına doğru derinleşip dipsizleşen bakışlardan adeta suçluluk duydu. Ne biçim bakıştı bu? Hayatında bu kadar anlamlı, bu kadar insanı çepeçevre saran bakışlara hiç şahit olmamıştı... “Ne yapıyorsun, burada?” dediğine pişman olmuş gibi tavrındaki kızgınlık söndü, suçluluk duygularına büründü ifadesi. Sinirleri kopacakmış gibi gerginleşti, dizlerinin dermanı kesildi. Nefesi göğüs kafesini zorladıkça boğulur gibi oldu. Suçladığı, kinayeli soru sorduğu kadın kadar zor durumdaydı...

Aşınası olduğu bir insandı. Değişik, sevimsiz şartlar altında yüz yüze gelmişlerdi.

Derinleşen nefesini sakinleştirebilmek için kendisini telkin etmeye çalıştı, öfkesini sükût limanına çekebilse, duygularını hırpalamakta olan gizli el yakasını bıraksa rahatlayacaktı. Bir şeyler söylesen gözlerinin içinden, iç dünyasını kurcalayan öldürücü bakışların tesirini kırabilirdi.

Titrek, fakat irade dışı bir ses beynindeki kargaşayı dış dünyasına yansıtmaya çalıştı:

“Seni inançlı biri olarak tanıyor olmam, şu an yüzüne tükürmekten beni alıkoymdu.”

Suçluluk öyle kolayca tarif edilmez. Sezgilerin, hissiyatın satarlaşması o kadar kolay değil, öylesi anın fotoğraflaşması sadece gözlerde ve beynin ücra bir köşesinde kaydedilip kalır.

Zor durumdaydı Fahriye... Ezilmişlik, yerin dibine geçmişlik, küçülmüşlük denilebilir, dile kolay. Namuslu, alışkın olmayan insan için adi bir iş tutmak, lügatteki kelimelerle açıklığa kavuşamaz. Lügat bile böyle zor durumların yeterince izahında sağlar ve dilsizdir...

İçli bir ses, kasırganın şiddetiyle biraz daha titreşti:

“Çok çirkin bir iş yaptım,” dedi. “Evde çocuklarım pek üşüdü. Erkeğim işsiz ve hasta. Odun kömür vakitsiz tükendi. Çaresiz kaldık. Yoksulluğun gözü kör olsun. Gelir miydin yoksa? Bahçenin orta yerinde odunları açıkta görünce, bir el dürttü beni. ‘Al, tedarik edince itiraf ederek yerine koyarsın.’ İşte bu ses çekip getirdi beni buraya. Kötü, pek çirkin bir iş bu yaptığım, biliyorum.”

Doluktu. Dudakları kırış kırıştı, gözlerinde yaşlar yeniden belirdi. Üşümüştüğünü, donmak üzere olduğunu bile unutmuştu.

Kadın, sitemli konuştu:

“Komşuyuz. Üstelik de zaman zaman yüz yüze bakan, yakın komşu...”

Çehresi kahırdan çizgilerin kaynaştığı bir alandı. Çaresizlikle beraber esef doluydu, kahırlıydı:

“Komşuyuz,” diye mırıldandı. Yumuşak, yakıcı bir ses, komşuyuz, dedi. Birbirlerine karşı görevlerini tamamlayamayan birer komşu.

Ev sahibi kadın öfkesini az da olsa yitirdi. Hatta öfkenin yerini duygusallık aldı. Uysal bir direniş karşısında, üzüntüleri depreşti:

“Doldur,” dedi.

Cömert, dünyayı bağışlayan bir eda ile dudaklarının arasından çıktı bu söz:

“Doldur...”

Gözlerinden yansıyan pırıltılar, kışın titreten soğuğuna meydan okurcasına keskindi. Muhatabının zayıf, mülayim bakan gözlerinin içine yalağı gibi vurdu...

“Doldur. Onu götürdükten sonra yine gel. Bu soğuğa odun pek tesir etmez, onu bırakıp gel kömür de vereyim...”

İlişkilerin beklenmedik anda düzelişi, ferî kaçan dizlerine derman getirdi... Kibirli, fakat samimi bir lisandı vaatte bulunan.

Acı, buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında. Gözlerinden yansıyıp, muhatabına yürek dolusu merhametle ulaşan pırıltılarda ezilişin, küçülüşün, silinmez izleri vardı. Boynuna kara bir yafta gibi vurulan öldürücü sahneyi bitirebilse, yeniden hayata dönebilme umutları gücünü yitiren ruhunda diriliş soluyabilirdi... Üzülürdü kahrolurdu, fakat tövbekâr olur unutmaya çalışırdı... Ömrünce vicdanında azap, sırtında yük olarak taşıyacağı şu sahnenin perdesi çekilse, dayanamadığı acının baygınlık verdiği şu manzarayı en acı yerinde noktalasa, yüreğinde hançer olarak taşımaya bile razıydı... Ama yumuşamıştı kadın. Bitirebilirdi. Fakat nasıl? “Doldur,” diyordu... İşlediği suçun milyonlarca

ağırlığında bir ses bön bön gözlerinin içine bakan suçluya ”Doldur,” diyordu... Onu götürdükten sonra yine gelip kömür de al.

Hareketsiz kalmıştı. Dudaklarından çıkışa hazırlık yapan yeni sözlerin neler olduğunu dinlemek için bekledi:

Mağrur, işleyen beyinden silinmeyecek kadar güçlü, öldüren bir söz:

“Fakat unutma, istemek yaptığın şu hareketten çok daha onurludur. Keşke daha önce gelip durumunu anlatsaydın.”

Vicdanlara vurulan pasları açacak kadar manidar baktı gözlerinin içine. Kısık, yeisli bir sesle konuştu:

“İstemek zor. Alışkın değiliz!”

Kadın dudak büktü. Peşinden istihzalı konuştu:

“Böylesi daha mı kolay?”

Hicran pırıltıları kaynaştı buğulu gözlerinde, buruk, içli acılarla, belki de son kez bakmak cesaretini buldu kadına. İkisi de üşümüştü. Kadın her şeyi unutmuş gibi mütevazı bir tavra büründü. Karşısındakini gayrete getirmek, çabuklaştırmak için Fahriye Hanım’ın elindeki çuvalın ucundan tutup, “Doldur,” dedi. “Bekleme, üşüdük.”

Çuvalı titrek parmaklarının arasından bıraktı... Uyuşan ayaklarını karın üzerinde kımıldattı uyuşukluğunu açmak için kıvrandı, önce kısa bir adım denedi, hiç beklenmedik bir tavır takındı sürüklemeye hazırlandığı vücudunda. Cılız bir kıpırdanışın peşinden yönünü geldiği istikamete çevirebilmek için uğraştı, önce, emeklemeyi daha yeni öğrenen çocuk gibi iki tarafına yalpaladı.

Her hareketiyle isyan doluydu. Sıkıntılı gözler hiç sakinleşmedi. Dudakları hınç dolu acılarla büzüştü.

Dışarıdaki fırtına şiddetini sürdürdü... Evleriyle arasında bulunan kısa mesafe, gözlerinde asırlık yollar kadar uzaktı. Komşu

kadın fırtınanın önünde sallanarak yürümeye çalışan insan tuhaf, don, hatta anlamsız gözlerle baktı...

Yanlış iş yaptığı için mükâfatlandırması gerekmezdi.

Bu kadın, kime naz etmekteydi? O halde insanın derdini söylememesi, derman aramaması, ayrıca bir hata değil miydi? Şu an, soğuk ölüm kasırgaları yağdıran kışa rağmen dışarıya çıkmışsa? Hiç yoktan huzursuz edilmişti. Sitem, naz ve kahırlı bakışların altında ezilmiş zor durumda kalmıştı... Hayretle baktı peşinden... “Madalya takmamı mı bekliyordu.”

Ardından sokrandı. Kasırgaların arasından izini yitirinceye kadar gözetledi...

***

Sıla gözlerini kırpmadan hadiseyi uzaktan takip etti... İnsanın sadece kendisi için yaşamış olamayacağı düşüncesinin kırıntıları belirdi beyninde.

Azgın bir ses, “Anan hırsız!” diye haykırdı. “Baban suiistimalci! Bozuk bir ailesiniz siz... Bozuk, bozuk, bozuuuuuk!”

Herkes bir başkası için de yaşıyordu demek... Suç tek kişinin değildi. Fatura ailedeki her ferdin, hatta bir toplumun, cemiyetlerin topyekûn bir millete kesilebiliyordu...

Cemiyetlerin huzuru, teklerin davranışlarıyla başlamakta. Aile, sokak ve onlardan oluşan cemiyetler... Anamın suçu beni, kardeşimi, babamı hepimizi etkilemekte. Bizim suçlarımız... Biz, birbirimize takılan ilmekler gibiyiz demek... Bu suç bizlerin hesabına işlendi. Fakat bize danışmadı yapan...

“O kadının çocuğu, diyecekler... O kadının! Filanın bahçesinden...”

“Hayıır hayıır!”

Alnında boncuk boncuk terler kabardı. Baba, hasta yatağından hışımla doğrulup oturdu. Aniden kalkışı, bacağındaki kırığı incitmiş olmalı ki suratında güçlü acıların çizgileri oynadı... Derin bir nefes çekti ciğerlerine, kalbinin vuruşları hızlandı. Duvara acı bir şamar gibi inen sesle irkildi:

“Sıla!”

Uykudan uyartılmış gibi sıçramıştı... Babasının endişe dolu gözlerinin içine bakıp sakinleşmiş gibi yumuşak konuştu:

“Yok bir şey! Dışarı bakıyordum...”

Yönünü yeniden pencereye çevirip, yüzünü babasından, kardeşinden saklamaya çalıştı.

Ana güçlkle evin avlusundan silik bir gölge gibi içeri savuşmaktaydı... Sıla'nın, hayatta acı çekerek seyrettiği en korkunç hadise gözlerinde kâbuslaşıyor, en kızgın demirlerin dağlayışıyla beynine kandan nakışlar döküyordu.

Bu acı iz bırakacaktı hayatında. Garaz, kin, aşağılık duygusu ve nefret...

Baba, sıyırıp attığı yorganı üzerine çekemedi... Bedir, ablasının beklenmedik çılgılığının acı yankılarla evin duvarlarına çarpışına akıl erdiremedi. Bir garip eda ile ablasına anlamsız bakarak bekledi. Sonra yerinden kalkıp pencerenin yanına sokuldu. Nefes sıcaklığını hissettirir şekilde yaklaşmıştı. Parmağını usulca omzuna bastırıp bekledi.

Sıla, isteksiz ürkek bir hareketle başını çevirdi. Bedir'di bu. Manidar baktı gözlerinin içine. Solgun bakışlarını farkında olmadan bekletti gözbebeklerinde. Buharlı gözler, buruk acılarla kırışan yüzündeki deriler, her şey garip bir manzaraydı Sıla'nın şahsında.

“Ne oldu sana?”